

Z taxíku vystoupila na rohu bulváru. Domů to měla pouhých padesát metrů. Ulici osvětlovaly pouliční lampy, které barvily fasády domů na oranžovělým světlem, ale přesto měla strach jako pokaždé, když se vracela pozdě v noci. Ohlédla se, ale nikoho neviděla. Světlo z protějšího tříhvězdičkového hotelu zaplavovalo chodník mezi dvěma řadami keřů umístěných ve velkých květináčích, jež vroubily vchod. Zastavila se u dveří, rozepnula zip kabelky a hledala svazek klíčů s magnetickou kartou pro systém Vigik. Potom se všechno odehrálo strašně rychle. Ze tmy se vynořila ruka nějakého tmavovlasého muže v kožené bundě a popadla popruh kabelky. Laura okamžitě ucítila v žilách příliv strachu, který jí vystoupil až k srdci a tam vybuchl jako ledový déšť. Reflexivně se na kabelku pověsila. Muž zatáhl, a protože se nechtěla pustit, opřel jí dlaň o obličej a přitiskl jí hlavu ke kovovým dveřím. Zapotácela se, před očima jí začaly tančit hvězdičky podobající se mihotání světlu-

šek. V hrudi ji zamrazilo a prsty pustily kabelku. Usmál se, popruh ve vzduchu opsal kruh a muž zmizel. Zůstala opřená o dveře a pohledem sledovala jeho postavu ztrácející se ve tmě. Natáhla ruku k tlačítkům, vyťukala vstupní kód, zády otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

Dveře ze skla a tmavého kovu vytvořily překážku mezi ní a zbytkem světa. Opatrně se posadila na mramorové schody ve vstupní hale a zavřela oči. Čekala, až se jí mozek uklidní a začne fungovat normálně. Postupně odškrtávala rady, jak se v podobných situacích chovat. Přepadli mě. Umřu. Ukradli mi kabelku. Nejsem zraněná. Žiju. Kontrolní světýlka postupně zhasínala. Zvedla zrak k poštovním schránkám a přečetla si na nich svoje jméno, příjmení a poschodí, v němž bydlela: 5. patro, dveře vlevo. Byly skoro dvě hodiny ráno a neměla klíče. Nemohla dveře v 5. patře vlevo otevřít. Soustředila se na tuto konkrétní informaci: Nemůžu se vrátit domů, ukradli mi kabelku. Už ji nemám a nikdy ji neuvidím. Jako kdyby tím nejbrutálnějším způsobem zmizela část jí samotné. Rozhlédla se, jako by se tam měla kabelka objevit a jako by bylo možné předchozí sekvenci smazat. Ne, nebyla tam. Byla někde v ulicích, vlála v ruce utíka-

jícího muže. Otevře ji, najde její klíče, doklady, vzpomínky. Celý její život. Cítila, jak jí do očí vhrkly horké slzy. Strach, zoufalství a hněv se promítly do chvějících se rukou. Měla pocit, že se už nikdy nepřestane třást, ale v tu chvíli ucítila na zátylku ostrou bolest. Sáhla si tam. Krvácela. Papírové kapesníky měla samozřejmě v kabelce.

Jedna hodina padesát osm minut v noci. Nemohla zazvonit na někoho ze sousedů, ačkoliv do druhého patra se nedávno nastěhoval příjemný muž, jehož jméno si sice nepamatovala, ale o němž věděla, že pracuje v nějakém nakladatelství vydávajícím komiksy. Jako jediné řešení ji napadl hotel. Časový spínač zhasl světlo. Poslepu našmátrala vypínač. Když se světlo znovu rozsvítilo, zmocnila se jí lehká závrať, takže se musela opřít o zeď. Musí se vzpamatovat. Poprosí v hotelu o nocleh na jednu noc, vysvětlí jim, že bydlí naproti a že zaplatí zítra. Doufala, že to noční recepční pochopí, protože jí žádné jiné řešení nenapadlo. Otevřela těžké vstupní dveře a okamžitě se zase roztřásla. Ne noční zimou, ale strachem, jako kdyby do sebe okolní domy absorbovaly nebo nasály něco z událostí, k nimž právě došlo, jako kdyby měl ten muž zázračně vystoupit ze zdi. Rozhlédla se. Ulice byla prázdná. Ten chlap se pochopitelně nevrátí, ale stejně nedokázala ovládnout svůj strach. Sko-

ro ve dvě hodiny ráno v ní zápasilo iracionálně s realitou. Zamířila k hotelu. Naučeným gestem k sobě přitiskla kabelku, ale mezi bokem a předloktím nahmátla jen prázdno. Vešla do světla pod markýzou a posuvné dveře se před ní automaticky otevřely. Muž s šedivými vlasy sedící za recepčním pultem k ní zvedl oči.

Souhlasil. Sice trochu proti své vůli, ale když Laura naznačila, že si rozepne své zlaté hodinky, zvedl ruku, aby ji zarazil. Ta zoufalá žena určitě říká pravdu, vypadá seriózně. A to, že se zítra vrátí zaplatit noc v hotelu, zaujímal na stupnici pravděpodobnosti od jedné do deseti devátou příčku. Neplatiči mu způsobovali mnohem větší starosti a problémy než jedna noc pro osamělou ženu, která tvrdí, že už patnáct let bydlí v domě naproti. Mohla by sice zavolat přátelům, u kterých strávila večer, ale jejich číslo má v mobilu. Od chvíle, kdy měla mobil a v něm telefonní seznam, pamatovala si Laura jen svoje číslo a číslo do práce. Odmítla také nabídku recepčního, že zavolá zámečníka. V šekové knížce jí nezbyl už ani jeden list a v bance si novou knížku může vyzvednout až začátkem příštího týdne. Kromě platební karty a čtyřiceti eur v drobných, které zůstaly v peněžence, neměla čím zaplatit.

Bylo stejně zvláštní, jak se proti ní náhle spojily tisíce detailů, které ještě před hodinou neměly žádný význam. Nastoupila s recepčním do výtahu a pak s ním kráčela k pokoji číslo 52 s výhledem na ulici. Rozsvítil, rychle jí ukázal koupelnu a záchod a nakonec jí předal klíč. Poděkovala mu a znovu slíbila, že zaplatí zítra, jakmile se dostane k penězům. Noční recepční se na ni laskavě usmál a vůbec nedal najevo, že podobný slib slyšel už nejmíň padesátkrát: Věřím vám, slečno, dobrou noc.

Laura zamířila k oknu a roztáhla závěsy. Viděla na svůj byt. V obývacíku nechala rozsvícenou lampičku, kterou postavila na židli u okna, aby se Belphégor mohl dívat ven. Bylo zvláštní pozorovat odtud vlastní byt. Měla skoro pocit, že v místnosti zahlédla svou siluetu. Otevřela okno. Belphégore, zavolala potichu... Belphégore... a vyloudila rytmický mlaskavý zvuk, který umějí dělat všichni lidé vlastníci kočku. O chvíli později vyskočila na židli černá silueta a s úžasem se na ni upřely dvě žluté oči. Jak to, že panička je naproti přes ulici, a ne doma? Haló, ano, jsem tady... řekla a pokrčila rameny. Zamávala na kocoura a rozhodla se, že si půjde lehnout. V koupelně našla papírové kapesníky, namoči-

la je a vyčistila si ránu na hlavě. Když se sklони-
la, znovu se jí zmocnila závrať. Jedinou dobrou
zprávou bylo, že snad přestala krvácet. Vzala
ručník, rozložila ho na polštář a potom se svlék-
la. Když ulehla, nemohla se ubránit tomu, aby si
znovu nepřežrála v paměti scénu krádeže. Celá
akce, která ve skutečnosti trvala jen několik vte-
řin, se teď proměnila ve zpomalenou sekvenci.
Pomalejší a delší než zpomalený film. Pomalej-
ší než vědecké dokumenty, které v laborator-
ním prostředí ukazují reakci figuríny na náraz
při autonehodě. Na plátně je vidět interiér auta,
přední sklo, které vybuchne jako vertikální ka-
luž vody, hlava figuríny, jež zpomaleně letí do-
předu, airbagy, které se nafukují jako žvýkačko-
vá bublina, a plechy, které se začínají pomaličku
mačkat, jako by byly z papíru.

Laurent stál před zrcadlem a přestal se holit. Elektrický strojek, jehož vrčení mu zpestřovalo každé ráno, začal nejprve vynechávat, až přestal vrčet úplně. Nastalo ticho. Marně mačkal tlačítko on-off, marně klepal na mřížku, marně vytahoval šňůru ze zdi a zase ji zapojoval. Braun 860 se třemi otáčejícími se planžetami prostě vypustil duši. Laurenta to naprosto vyvedlo z míry. Bylo mu líto ho vyhodit, aspoň teď hned. Opatrně strojek odložil na kropenku, kterou si před deseti lety přivezl z Řecka. Holicí strojek Gillette mu taky nebyl k ničemu, protože ho čekalo další překvapení. Když otevřel kohoutek u vany, ozvalo se jen posměšné chrčení. Žádná voda. Ve vstupní hale domu viselo už týden oznámení, že dojde k přerušení dodávky vody, jenomže Laurent na to zapomněl. Podíval se na sebe do zrcadla. Viděl obličej špatně oholeného muže s rozčuchanými vlasy po noci strávené s hlavou zabořenou do polštáře. Aspoň že ve varné konvici zbylo trochu vody, aby si mohl uvařit kafe.

Když vyšel z domu, podíval se na kovovou roletu obchodu. Za chvíli ji odemkne, spustí elektrické otevírání, pak kývne na pozdrav sousedovi Jeanu Martelovi (Ztracený čas, starožitnosti – vetešnictví – nákup – prodej) sedícímu u vídeňské kávy na terase kavárny Jeana-Barta. Zamává na prodavačku z čistírny (Bílá holubice – kvalitní parní čistírna), která mu za oknem taky zamává. Jakmile bude roleta nahoře, dokončí rituál a podívá se na svoji vlastní výlohu s „Romány pro začátek školního roku“, „Krásnou literaturou“, „Nejlepšími prodávanými knihami“, „Srdečními záležitostmi“ a „Nejvyhledávanějšími knihami“. Úderem půl jedenácté přijde Maryse a hned za ní Damien. Tým bude kompletní a den může začít. Budou otevírat došlé zásilky a číst žádosti: Hledám jednu knihu, neznám ani název, ani autora, ale její děj se odehrává během druhé světové války. Budou rozdávat rady: Paní Bertierová, tenhle román se vám bude líbit. Hledáte-li nějakou zábavnou knihu, garantuji vám, že se do tohoto autora zamilujete. Vyřizovat velké objednávky: Ano, dobrý den, tady Červený zápisník, potřebovali bychom tři brožované exempláře Molièrova *Dona Juana* z edice Četba pro střední školy. Pak budou následovat zrušené

objednávky: Ano, dobrý den, tady Červený zápisník, musím vám poslat zpátky čtyři exempláře *Letního smutku*, neprodal jsem je a musím obnovit prodejní regál. A taky budou plánovat autogramiády: Ano, dobrý den, tady Laurent Letellier z Červeného zápisníku, sdělte mi, jestli je možné uspořádat s vaším autorem autogramiádu.